

— Δηλαδή ἔπρεπε ν' ἀλλάξω, ἐπανάλαβεν ἡ σὺγχως. Τὸ δύσκολον ἦτο νὰ εὕρω ἐν, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανον πέντε δάκτυλα ἀντὶ δέκα. Ἐν τούτοις τὸ εὗρηκα.

— Ποῖον ;

— Ἐγσεῖνα ὀδοκαθαριστῆς τῶν Παρισίων.

— Ὄδοκαθαριστῆς !

— Μάλιστα καὶ δὲν ἤμην διόλου δυσηρεσθημένος. Τὸ σῶμα τῶν ὀδοκαθαριστῶν δὲν εἶνε τόσο κακῆς κατηρητισμένον, ὅσον φαίνεται. Ὑπάρχουν εἰς αὐτὸ παλαιαὶ ἠθοποιοὶ, αἱ ὁποῖαι δὲν κατώρθωσαν νὰ κάμουν οἰκονομίας εἰς τὸν καιρὸν των, ἔμπαρ νὰ χρεωκοπήσαντες εἰς τὸ χρηματιστήριον εἶχονεν μάλιστα καὶ ἕνα καθηγητὴν γυμνασίου, ὁ ὁποῖος, ἀν τοῦ ἐπρόσφερες ἐν ποτήριον, σοῦ ἀπήγγελλε προθύμως λατινικὰ ἢ στίχους τραγωδιῶν, κατ' ἐκλογὴν σου. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἰμπόρουν βέβαια νὰ διαγωνισθοῦν διὰ τὸ βραβεῖον Μοντυῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πτωχίαν των τοῖς συνεχωροῦντο τὰ ἐλαττώματά των, καὶ ἡ εὐθυμία παρηγόρει τὴν πτωχίαν. Ἦμην πτωχὸς καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ εὐθυμὸς ὅπως ὅλοι. Καὶ εἰς τὸν βόρβορον ἀκόμη τῶν δρόμων ἐφύλαξα τὴν ἰδέαν ὅτι τίποτε δὲν ἀτιμάζει ἐξ ὅσων εἰμποροῦν νὰ εἶνε ὠφέλιμα εἰς τὴν πατρίδα. «Γεροπέτρε, ἔλεγον, μετὰ τὸ σπαθὶ τὸ σφυρὶ, μετὰ τὸ σφυρὶ ἡ σκοῦπα καταβαίνει, γέρο μου, ἀλλὰ πάντοτε χρησιμεύεις διὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα».

— Ἐν τούτοις παρητήσατε ἐπὶ τέλους τὸ νέον σας ἐπάγγελμα ; προσέθηκα.

— Διὰ νὰ τὸ ἀλλάξω μόνον, γείτονά μου οἱ ὀδοκαθαρισταὶ σπανίως ἔχουν τοὺς πόδας των ξεγνοῦς, καὶ ἡ ὑγρασία μου ἀνανέωσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς πόρους τοῦ ἀληθινοῦ μου ποδός. Δὲν εἰμπόρουν πλέον νὰ τρέχω μὲ τοὺς ἄλλους ὀδοκαθαριστάς· ἠναγκάστην νὰ καταθέσω τὰ ὄπλα. Ἰδοὺ δύο μῆνες ἀφ' ὅτου ἔπαυσα νὰ ἐργάζωμαι ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν Παρισίων. Κατ' ἀρχὰς ἐπαρξάμισθην ! Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέλη μου μόνον ἡ δεξιὰ μου χεὶρ μοῦ ἔμενε, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶχε χάσει τὴν δύναμίν της. Ἀφ' οὗ ἐδοκίμασα ὀλίγον ἀπ' ὄλα, ἐξέλεξα τὰ χαρτόνια, καὶ τώρα κατασκευάζω θήκας διὰ τὰ λοφία τῆς ἐθνοφυλακῆς. Εἶνε ἔργον ὄχι πολὺ ἐπιπερδὲς, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἕκαστος εἰμπορεῖ νὰ κάμη. Σηκονόμενος εἰς τὰς 4 καὶ ἐργαζόμενος ἕως εἰς τὰς 8 κερδίζω ἐξήντα πέντε λεπτά ! Διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ἐνοικίον μου ἐξοδεύω πενήντα· μοῦ μένουν καὶ δέκα πέντε λεπτά δι' ἕκτακτα ἔξοδα. Εἶμαι λοιπὸν εὐτυχέστερος ἀπὸ πολλὰ βασίλεια, ἀφ' οὗ κατορθῶν νὰ φέρω εἰς ἰσοζύγιον τὸν προὔπολογισμόν μου, ἐξακολουθῶ δὲ καὶ πάλιν νὰ ὑπηρετῶ τὴν πατρίδα, διότι τῇ προμηθεύω θήκας διὰ τὰ λοφία της.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Γεροπέτρος μὲ προσεῖδε γελῶν, καὶ ἡ μεγάλη του ψάλις ἤρχισε νὰ κόπτη τὸ πρᾶσινον ναστόχαρτον τῶν θηκῶν του.

Ἔμεινα συγκεινημένος καὶ σύννοος.

Καὶ ἄλλο μέλος τῆς ἱεῖρας φάλαγγος, ἥτις ἐν τῇ μάχῃ τοῦ βίου βαθίζει πρὸς τὰ πρόσω πρὸς παράδειγμα καὶ σωτηρίαν τοῦ κόσμου! Ἐκαστος τῶν γενναίων τούτων στρατιωτῶν ἔχει τὴν πολεμικὴν του κραυγὴν! Οὗτος μὲν τὴν πατρίδα, ἐκείνος τὴν οἰκογένειαν, ὁ ἄλλος τὴν ἀνθρωπότητα· ἀλλ' ὅλοι ἀκολουθοῦσι τὴν αὐτὴν σημαίαν, τὴν σημαίαν τῆς ἀφοσιώσεως. Τὸ ν' ἀγαπᾶ τις τι ὑπὲρ ἑαυτὸν, ἰδοὺ τὸ μυστήριον παντὸς ὅ,τι μέγα. Τὸ νὰ δύναται τις νὰ ζῆ ἐκτὸς τῆς προσωπικότητός του, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς πάσης γενναίας ὁρμῆς !

A. Π. Κ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΣΕΓΑΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 720.

Κατ' ἀρχὰς ὁ μικρὸς Σταμπλῆ ἐφάνη ἀνεπίδεκτος ἀνατροφῆς· ὄχι διότι τῷ ἔλειπεν ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ εὐμάθεια, ἀλλὰ διότι ἦτο ἐκ τῶν ἀτιθάσσων ἐκείνων φύσεων, εἰς ἃς ἡ πρὸς τὴν ἀταξίαν βροτὴ καταπνίγει πᾶσαν δεξιότητα. Ὁθεν τρεῖς παιδαγωγοὶ, ἀλλήλους διαδεχθέντες, ἐξήντησαν τὴν ὑπομονὴν των καὶ ἀπαυδῆσαντες ἐκ τῆς ἀενάου πάλης τὸν ἀφῆκαν, ἀφοῦ πρῶτον ἔχασαν καὶ αὐτοὶ τὴν τέχνην των. Ἀπελιπισθεὶς ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ὁ Σταμπλῆ, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ αὐτὸν οἰκότροφον εἰς τι τῶν λυκείων ἐν Παρισίους, ἐλπίζων ὅτι ὁ ξηρὸς ἄρτος, αἱ τιμωραὶ καὶ ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία, ἡ ἐπικρατοῦσα τότε εἰς τὰ σχολεῖα, ἤθελον ἐπὶ τέλους διορθῶσι τὸν μικρὸν ἐκείνον τύραννον. Ἀλλ' ὁ ἀποχωρισμὸς δὲν ἐγένετο ἄνευ σπαραγμοῦ, διότι ὁ Βερνάρδος, καίτοι τοιοῦτος ὢν, ἦτο ἡ χαρὰ, ἡ υπερηφάνεια καὶ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς του· καὶ ὅτε ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ καλὴ γυνὴ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της ῥαγιζομένην· ἔλαβε τὸ τέκνον της εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ θλίβουσα αὐτὸ τὸ ἐνηγκαλίσθη μὲ τὸ προαισθημα ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπανάιδῃ πλέον.

Καὶ ἀληθῶς ἡ ἀτυχὴς μήτηρ δὲν ἐπανεῖδε τὸ τέκνον της· ἡ ὑγεία της ἐξησθένει ἐπισπθητῶς, διότι συνειθισμένη, ὡς ἦτο, εἰς τὸν ἐργατικὸν βίον ἔπασχε μένουσα ἀργῇ. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐπλανᾶτο ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν, ὡς ψυχὴ ἐν τῷ ἄδῃ, τὴν δὲ νύκτα, ἐὰν τῇ ἐπέρχετο ἐνίοτε ὁ ὕπνος, ἔβλεπε πάντοτε εἰς τὸ ὄνειρόν της τὴν μαρκαησίαν ζητοῦσαν ἐλεημοσύνην πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου της. Μόνος ὁ Βερνάρδος της ἔδιδε περὶ αὐτὴν ζῶν, φαιδρότητα καὶ κίνησιν· ὅθεν ἀφ' ὅτου ἡ οἰκία ἔπαυσεν ἀντηχοῦσα ἐκ τῶν εὐθύμων κραυγῶν του, ἀφ' ὅτου ἡ τεθλιμμένη μήτηρ δὲν ἠσθάνετο πλέον πλησίον της τὸ μικρόν της τέκνον, ὅπερ τὴν ἐξάλιζε καὶ τὴν διεσκέδαζε, κατελήθη ὑπὸ μαρασμοῦ καὶ μελαγχολίας. Ὁ σύζυγός της δὲν παρετήρησε τοῦτο ἀμέσως, διότι εἶχε

διατηρήσει τὴν δραστηριότητα καὶ τὰς ἐργατικὰς τοῦ ἔξεις· σπανίως λοιπὸν ἔμενεν εἰς τὸν οἶκον καὶ πάντοτε εὐρίσκετο εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς ἐπαύσεις ἐπισκεπτόμενος τὰ κτήματά του καὶ ἐπιβλέπων τὰ πάντα ὁ ἴδιος, ἐνίοτε δὲ ἡ εὐχαρίστησίς του ἦτο νὰ κυνηγῆ τοὺς λαγούς καὶ τὰς πέρδικας ἐντὸς τῶν δασῶν, ἔνθα οἱ προπύργοι τοῦ ἐφύλαττον ἄλλοτε τὸ κυνήγιον τῶν εὐπατριδῶν κυρίων των. Τέλος ὅμως παρετήρησε τὴν μελαγχολίαν τῆς συζύγου του.

— Τί ἔχεις; τῆ ἔλεγεν ἐνίστε, διατί δὲν εἶται εὐθυμος; τί θέλεις; οὐμίλησέ μου ἐπὶ τέλους, τί σου λείπει;

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίνετο ἡ τεθλιμμένη γυνή, μοῦ λείπει ὁ ἀπλοῦκὸς βίος, τὸν ὁποῖον ἐζώμεν ἄλλοτε· ἤθελον νὰ ἀμέλω πάλιν τὰς ἀγελάδας μας καὶ νὰ κατασκευάζω τὸ βούτυρόν μας· ἤθελον νὰ μαγειρεύω τὸ φαγητὸν τῶν ποιμένων μας καὶ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐπαύσεως· ἤθελον νὰ ἐπανίδω τὸν μικρὸν μου Βερνάρδον· ἤθελον νὰ εἰμποροῦσα πάλιν νὰ φέρω ἐδῶ καθ' ἑκάστην πρωΐαν τὸ ἀφρόγαλα, τὰ αὐγά καὶ τὸ ἀχνίζον γάλα. Ἐνθυμεῖσαι, Σταμπλῆ, πόσον ἡ κυρία μαρκησία ἠγάπα τὸ ἀφρόγαλά μου; Τίς ἠξέουρι ἐὰν ἡ ἀγαπητή μου κυρία τρώγει πλεόν τόσον καλόν!

— Μὰ, μὰ, ἀπῆντα ὁ Σταμπλῆ, τὸ ἀφρόγαλα εἶναι παντοῦ καλόν· ἔσο ἡσυχος, ἡ κυρία μαρκησία οὐδενὸς στερεῖται, διότι ὁ μαρκήσιος δὲν ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ μὲ τὰς χεῖρας κενὰς, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ἔχει μαζί του περισσότερα χρυσᾶ λουδοβίκεια παρ' ὅσα ἔχομεν ἡμεῖς παλαιὰ τάλληρα. Ἐὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ πάρῃ ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του καὶ τὸ μέγαρόν του, τὸν κηπὸν του καὶ τὰ κτήματά του, τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν; μήπως πταίωμεν ἡμεῖς; Πρέπει νὰ ἴσαι λογική· ὅσον δὲ διὰ τὸν Βερνάρδον σου, θὰ τὸν ἐπανίδης· ὁ μικρὸς μας μάγκας δὲν ἀπέθανε· νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον, ἀντὶ νὰ τὸν στείλωμεν νὰ σπουδάσῃ καὶ γένην ἄνθρωπος, νὰ τὸν ἀφίναμεν ἐδῶ διὰ νὰ χαλαρᾷ τὸ θέρος τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν, καὶ τὸν χειμῶνα νὰ παίξῃ μὲ τὰ πτωχόπαιδα τοῦ χωρίου, κτυπούμενος καὶ κτυπῶν μὲ σφαίρας ἀπὸ χιόνα;

— Ἄφες αὐτὰ, Σταμπλῆ· δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θέσις μας, καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἀφήσαμεν τὴν ἔπαυλιν μας, ἦτο κακὴ ἡμέρα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ἐπαναλαμβάνομενας εἰς ἐκάστην οὐμίλιαν τῆς συζύγου του, ὁ Σταμπλῆ ὕψωνε τοὺς ὤμους καὶ ἀνεχώρει δυσχερῆς. Ἐν τούτοις τὸ κακὸν ἐπυύξανεν ἀδιακόπως· διότι ἀσθενῆς τὸ πνεῦμα καὶ ὑπὲρ τὸ δέον εὐσυνείδητος, ὡς ἦτο ἡ ἀτυχῆς γυνή, κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ σκέπτηται μετὰ τρόμου, ὅτι ἴσως ὁ σύζυγός της τὴν ἠπάτησεν· ἴσως ὅλη ἐκείνη ἡ περιουσία δὲν εἶχε κερδηθῆ τόσον τιμίως, ὅσον ἔλεγεν, ὅτι, πιθανόν, τὸ μέγαρον ἀπεκτῆθη δι' ἀτίμων κερδῶν, μέχρις οὗ ἡ ἀνησυχία

καὶ ἡ εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ἀδιάλειπτος τοῦ πνεύματος συγκέντρωσις ἔφεραν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὴν πεποίθησιν, ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ὑπονοίας εἰς τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, καὶ ἔκτοτε ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ σύζυγός της ἔκλεψε καὶ ἀπεγύμνωσε δι' ἀπάτης τοὺς κυρίους του, τὴν ἐβασάνιζεν ἀδιακόπως καὶ μετ' ὀλίγον κατήντησε μονομανία οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφίνουσα αὐτὴν ἡσυχον. Εἰς μάτην ὁ σύζυγός της προσεπάθησε νὰ τῆ ἀποδείξῃ ὅτι ἦτο παραφροσύνη τὸ νὰ σκέπτηται οὕτω· ἡ παραφροσύνη αὕτη ἔδεινουτο ἀδιακόπως, μέχρις οὗ ὁ Σταμπλῆ, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του ἐκ τῆς θλίψεως, ἠναγκάσθη νὰ τὴν θέσῃ ὑπὸ περιορισμὸν καὶ νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπ' αὐτῆς. Διότι, ὅπου καὶ ἀν ἐπήγαινε, ἐπανελάμβανεν, ὅτι ὁ σύζυγός της, αὐτὴ καὶ ὁ υἱός της ἦσαν οἰκογένεια κλεπτῶν καὶ καταχραστῶν. Τέλος δ' ἀπέθανεν ἐν ἀπεριγράπτῳ τοῦ πνεύματος ἐξάψει, νομίζουσα ὅτι ἤκουε τὴν χωροφυλακὴν καταφθάνουσαν ὅπως τὴν συλλάβῃ, καὶ ἐξορκίζουσα τὸν σύζυγόν της νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν μαρκήσιον τὸ μέγαρον καὶ ὅλα τὰ κτήματά του, προσθέτουσα ἐν τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ ὅτι εὐτυχῆς θὰ ἦτο, ἐὰν δυνηθῆ οὕτω νὰ σώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τῆς λαιμητόμου καὶ τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Ὁ Σταμπλῆ, ἀκριβῶς εἰπεῖν, δὲν ἦτο πνεῦμα ἰσχυρόν· ὕθεν ὁ θάνατος τῆς συζύγου του ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς βαθυτάτην θλίψιν καὶ κατέλιπεν αὐτῷ ἐντυπώσεις παραδόξους. Καίτοι εὐχαρίστως ἐδείκνυε περιφρόνησιν τινα πρὸς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, διετήρει ὅμως πάντοτε κατὰ βᾶθος αἰσθημά τι σεθασμοῦ πρὸς τοὺς κυρίους, οὓς εἶχεν ἀντικαταστήσει· ἐξετάξων δὲ ἑαυτὸν, εὕρισκε μὲν τὴν συνειδησίν του καθαρωτάτην, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο ἐνίοτε νὰ ἀναμνησθῆ αὐτῶν χωρὶς νὰ αισθανθῆ ταραχὴν τινα. Βαθυμῆδὸν ὅμως, ὅτε αἱ πρῶται ἐκεῖναι ἐντυπώσεις τοῦ θανάτου διελύθησαν, ἤρχισε νὰ ζῆ ὡς καὶ πρότερον, καὶ μετέφερε πρὸς τὸν ἀπόντα υἱόν του ὅλας του τὰς σκέψεις καὶ ὄλην του τὴν φιλοδοξίαν.

Ὁ Βερνάρδος, δεκαεξαετής γενόμενος, ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πατρικὸν τοῦ οἴκου. Ἦτο τότε νεανίας εὐειδῆς, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ραδινός· ἡ σφριγώσα καρδιά του, τὸ φλογερὸν τοῦ βλέμμα εἶχον τὴν ζωηρότητα τῆς ἡλικίας του, ζωηρότητα, ἣν ἐξῆπτον ἔτι μᾶλλον αἱ πολεμικαὶ τάσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῆς ὀργώσης πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὰς νίκας. Μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Βερνάρδου ὁ ἐν τῷ μεγάρῳ βίος οὐδὲν διέφερε τοῦ ἡσυχου βίου τῆς ἐπαύσεως· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ τὰ πάντα ἔλαβον νέαν φάσιν. Διότι ὁ νεανίας, ξένος ὢν πρὸς ὅσα εἶχον συμβῆ, ἐνθυμεῖτο ἀμυδρῶς μόνον τοὺς Λασεγλιερ καὶ εἶχε συγκεχυμένην μόνον ἰδέαν τῶν περιστάσεων, δι' ὧν ὁ πατήρ του εἶχε πλουτήσει· ὕθεν ἠδύνατο νὰ ἀπολαύῃ τῶν ἀγα-

θῶν τοῦ πλούτου καὶ τῆς θεσέως του ἄνευ ἀνησυχίας, ἄνευ ἐλέγχου. Νέος ὢν εἶχεν ὄλας τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ὁρμὰς τῆς νεότητος, ἡγάπα τὸ κυνήγιον, ἐξήντηλσε πολλοὺς ἵππους καὶ ἐξέπληξε τὸν τόπον διὰ τῆς πολυτελείας τῶν ὀχημάτων του· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐξώδευεν ἀφειδῶς τὴν πατρικὴν περιουσίαν, τοῦτο δὲ πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Σταμπλῆ, ὅστις ὑπερηφάνως διέβλεπεν εἰς τὰς ἐξεις τοῦ υἱοῦ του τοὺς τρόπους μεγάλου κυρίου. Τὰ πάντα ἔβαινον λοιπὸν κατ' εὐχὴν, ὅτε πρῶτάν τινά ὁ Βερνάρδος ἤλθε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του, πρὸς ὃν ὠμίλησεν οὕτω·

— Πατέρα, σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ ἤμην εὐτυχὴς νὰ ζῶ πάντοτε πλησίον σου· ἀλλὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ μὲ στενοχωρεῖ φοικτὰ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀφήσω. Τί νὰ κάμω; εἶμαι δεκαοκτῶ ἐτῶν καὶ θεωρῶ ἐντροπὴν μου νὰ καίω τὴν πυρίτιδά μου διὰ τοὺς λαγούς, ἐνῶ δύναμαι νὰ τὴν καύσω πρὸς δόξαν τῆς Γαλλίας. Ὁ βίος ἐδῶ μὲ στενοχωρεῖ, μὲ φοβεύει· εἰς τὸν ὕπνον μου βλέπω τὸν αὐτοκράτορα ἔτριπτον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λεγεῶνων του, καὶ ἐξυπνῶ αἰφνιδίως νομίζων ὅτι ἀκούω ἐκπυροσκορητικαίς τηλεβόλων. Ἐφθασε λοιπὸν ἡ ἡμέρα νὰ πραγματοποιήσω τὰ ὄνειρά μου. Προτιμᾷς ἄρα γὰρ νὰ μὲ ἴδῃς νὰ περῶ τὴν νεότητά μου εἰς ματαιὰς διασκευάσεις; Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ ὑπερφηανεύσαι διὰ τὴν ἀγάπην σου· μὴ κλαίεις, ἀλλὰ μᾶλλον χαῖρε συλλογιζόμενος ὁποῖαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῆς κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου. ὦ! ὁποῖα χαρὰ ἀληθῶς! ὁποῖα ἠδονή! θὰ ἐπανεέλθω λοχαγός, θὰ κρεμάσω τὸν σταυρὸν τῆς τιμῆς ὑπεράνω τοῦ προσκεφαλαίου σου· καὶ τὸ ἐσπέρως καθήμενος πλησίον σου, παρὰ τὴν ἐστίαν, θὰ σοὶ διηγούμαι τὰ κατορθώματά μου.

Καὶ ὁ σκληρὸς ἀνεχώρησεν· οὔτε αἱ προτροπαί, οὔτε τὰ δάκρυα, οὔτε αἱ ἰκεσίαι ἴσχυσαν νὰ τὸν κρατήσουν, διότι τοιοῦτοι ἦσαν ὅλοι τότε· καὶ μετ' ὀλίγον αἱ ἐπιστολαὶ του ἔφθανον ὡς ἐλθέσεις ἐπίσημοι ἀποπνέουσαι ὄλαι τὴν ὄσμην τῆς πυρίτιδος· ὄλαι γεγραμμέναι τὴν ἐπιούσαν μάχης τινός. Καταταχθεὶς ὡς ἐβελοντῆς εἰς σύνταγμα τι τοῦ ἱππικοῦ, ἐγένετο ὑπαξιωματικὸς μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἐσολιγκ, ἕνα δὲ μῆνα βραδύτερον εἰς τὴν μάχην τοῦ Βάγραμ διεκρίθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ προσεβιάσθη εἰς ἀξιωματικόν. ὦθούμενος οὕτω ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς δόξης, ἐσπευδε γοργῶ τῷ βήματι πρὸς τὰ πρόσω, καὶ ὑπῆρξεν εἰς ἓκ τῶν ἀποδειξάντων κατὰ τὸν Puisse, ὅτι ἐν ἔτος πείρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀποικτηθείσης ἀναπληροῖ κάλλιον ὄλας τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις καὶ τὰ εἰς τὰς πλατείας γυμνάσια. Ἐκάστη ἐπιστολὴ τοῦ Βερνάρδου ἦτο ὕμνος πρὸς τὸν πόλεμον καὶ πρὸς τὸν ἥρωα, πρὸς τὸν ἡμίθεον, τὸν ἐμπνέοντα καὶ διευθύνοντα αὐτόν. Ὅτε δὲ, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1811, τὸ σύνταγμα του ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, χρησιμοποιοῦν ἡμερῶν τινῶν ἄδειαν, ἔδραμε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν

γέροντα πατέρα του. ὦ, πόσον θελκτικὸς ἦτο φέρων τὴν στολὴν τοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων! ὁ κυναοὺς μανδύας του μὲ τοὺς ἀργυροὺς κροσσούς ἤρμοξε θαυμασίως εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ραδιῶν ἀνάστημά του. Ἐπὶ τῶν ὤμων του ἔφθεν ὑπερηφάνως τὸν πλούσιον μανδύαν του· τὰ ροδόχροα χεῖλη του ἐμειδίαν χαριέντως ὑπὸ τὸν μέλανα μύστακά του· τὸ δ' ἐπιβλητικὸν αὐτοῦ ὕψος ἐπηύξανε ἔτι μᾶλλον τὸ παρὰ τὸ πλευρὸν ἀνηρτημένον ξίφος του καὶ ὁ ἤχος τῶν ἐκ τοῦ ἀρηνεωποῦ βαδίσματός του ἠχοούντων περυσιστήρων του!

Ὁ Σταμπλῆ ἐθεώρει αὐτὸν ἀπαύστως μετ' ἀπλοῖκοῦ θαυμασμοῦ, κατεφίλει τὰς χεῖράς του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο τὸ τέκνον του.

Ὁ αὐτοκρατορικὸς ἀστὴρ, ὡς ἥλιος περὶ τὴν δύσιν του, διέχυνεν ἤδη τὴν ζωηροτέραν του λάμψιν, ὅτε φοικιάσις ἀκουσία διεπέρασεν αἴφνης τὴν καρδίαν τῆς Γαλλίας· διότι στρατὸς ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἡ Γαλλία ἠρίθμει διακοσίας ἐβδομηκόντα χιλιάδας ἐκ τῶν ἀνδρειοτάτων τέκνων της, διέβη τὸν Niemen, ὅπως κλονίσῃ τὴν Ἀγγλίαν πλήττων τὰ παγετώδη σπλάγγνα τῆς Ρωσίας. Τὸ σύνταγμα τοῦ Βερνάρδου ἀπετέλει μέρος τῆς ἐφεδρείας τοῦ ἱππικοῦ, τοῦ διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Murat. Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σταμπλῆ ἔφθασεν ἐπιστολὴ χρονολογούμενη ἐκ Βίλνας, ἣν ἠκολούθησεν ἄλλη, δι' ἧς ὁ Βερνάρδος ἀνήγγελλεν ὅτι εἶχε γίνεαι ἱλαρχος μετὰ τὴν μάχην τῆς Βολοντίνας· βραδύτερον ἔφθασε καὶ τρίτη ἐπιστολὴ, καὶ πλέον οὐδέν. Μάτην αἱ ἡμέραι, αἱ ἐβδομάδες, οἱ μῆνες παρήρχοντο· οὐδεμία εἰδήσις! Ἐγνώσθη μόνον ὅτι κατὰ τινα μάχην, τὴν φοβερωτέραν τῶν νεωτέρων χρόνων, μάχην συμβᾶσαν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Μόσχας, ἡ νίκη ἐστοίχισεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν ζῶν ἑικοσι χιλιάδων ἀνδρῶν· ἑικοσι χιλιάδες φονευμένοι καὶ οὐδεμία ἐπιστολὴ παρὰ τοῦ Βερνάρδου!

Ὁ αὐτοκράτωρ εὐρίσκειτο εἰς Μόσχαν, ἀλλὰ διατί δὲν ἔγραψεν ὁ Βερνάρδος; Ἐν τούτοις ὁ Σταμπλῆ ἠλπίζεν ἀκόμη καὶ προσεπάθει νὰ παρηγορηθῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ Κρεμλίνου μέχρι τοῦ μεγάρου Λασεγλιερ ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγίστη, πιθανὸν δὲ ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία νὰ μὴ ἐξεστελεῖτο τακτικῶς καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου.

Ἐν τούτοις θλιβεραὶ εἰδήσεις διαδίδονται· μετ' ὀλίγον αἱ ἀόριστοι ἐκεῖναι φῆμαι μεταβάλλονται εἰς κραυγὰς ἀπελπισίας, καὶ ἡ πενθοῦσα Γαλλία ἀριθμεῖ μετὰ τρόμου τὰ ἀπολειφθέντα λείψανα τῶν λαμπρῶν λεγεῶνων της. Τί συνέβαινε εἰς τὸ μέγαρον; Οἱμοὶ! Ὅ, τι συνέβαινε εἰς ὄλας τὰς σπαρτατομένας καρδίας, τὰς ἀναζητούσας τὰ τέκνα των εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἃς εἶχον ἀραιώσει τὰ μυδροβόλα καὶ οἱ παγετοὶ τῆς Ἀρκτου!

Ὁ Σταμπλῆ ἀπεφάσισε τότε νὰ ἀποταθῇ πρὸς

τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἵνα πληροφορηθῆ περὶ τῆς τύχης τοῦ Βερνάρδου, ἡ δὲ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνεν· «Ὁ Βερνάρδος ἐφρονεῖται κατὰ τὴν μάχην τῆς Μόσχας».

Ἡ θλιψίς δὲν φονεύει τὸν ἄνθρωπον· ὄθεν καὶ ὁ Σταμπλῆ δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἐγήρασε κατὰ εἰκοσιν ἔτη ἀπὸ τινος δὲ χρόνου ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς εἶδός τι μαρασμοῦ μικρὸν διαφέροντος τῆς ἠλιθιότητος· οἱ κάτοικοι τὸν ἀπῆντων πολλάκις πλανώμενον εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐν μέσῳ τοῦ καύσωνος ἢ ἐν καιρῷ βροχῆς, ἀσκεπῆ, ἀφηρημένον καὶ μεσιδιῶντα τὸ ἀόριστον ἐκεῖνο καὶ ἀπαθὲς μειδίωμα, ὅπερ ἐμποιεῖ ἀλγεινότεραν ἐντύπωσιν ἢ τὰ δάκρυα καὶ οἱ θρήνοι. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον συνῆλθε, κατήντησε νὰ ἐννοήσῃ πρᾶγμα τι, διαφυγὸν μέχρι τοῦδε τὴν προσοχὴν του· ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶχεν οὔτε φίλους, οὔτε οἰκείους, καὶ εὐρίσκειτο μόνος εἰς τὸν κόσμον· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη προσέτι ὅτι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς περιφρονήσεως καὶ τῆς ἀποδοκιμασίας. Καὶ ἀληθῶς οὕτως εἶχε· διότι ἐν ὧσιν, διαρκούσης τῆς τρομοκρατίας, ὁ Σταμπλῆ ἐξηκολούθει ζῶν μετριοφρόνως εἰς τὴν ἑπαυλίν του, οὐδεὶς εἶχε προσέξει εἰς τὰς συνεχεῖς ἀγορὰς τῶν γαιῶν καὶ εἰς τὴν αἰφνίδιον αὐξῆσιν τῆς περιουσίας του· ἅμα ὅμως ἡσυχώτεροι ἡμέραι διεδέχθησαν τὰς φοβεράς ταραχάς, καὶ ὁ ἐνοικιαστής τῆς ἐπαύλεως ἐγκατεστάθη ἀναφρονδὸν εἰς τὸ μέγαρον, τότε ἡ περιέργεια καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου ἐκινήθησαν. Τέλος, ὅτε οἱ τίτλοι καὶ τὰ οἰκίσματα ἀνεφάνησαν ὡς συντρίμματα ναυαγίου ἐπιπλεύσαντα μετὰ τὴν τρικυμίαν, τότε πανταχόθεν ἠγέρθησαν κραυγαί, ὕβρεις καὶ συκοφανταίαι κατὰ τοῦ νέου κυρίου τοῦ μεγάρου. Καὶ τί δὲν ἐλέγετο! Οἱ μὲν ἐβεβαίουν ὅτι εἶχε κλέψει, ἀπογυμνώσει καὶ ἐκδιώξει τοὺς κυρίους του, οἱ δὲ ὅτι ἦτο μυστικὸς ὑπάλληλος τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας, καὶ ὅτι λαθῶν παρ' αὐτῶν χρήματα, ὅπως ἐξαγοράσῃ τὸ προγονικὸν αὐτῶν μέγαρον, κατεχράσθη τῆς ἐμπιστοσύνης των καὶ ἠρνεῖτο νὰ τοῖς τὸ ἀποδώσῃ. Οἱ εὐπλαγχνοὶ ἐκεῖνοι· ἄνθρωποι, οἵτινες κατὰ τὸ 1793 ἤθελον εὐχαρίστως ἶδει τὴν κεφαλὴν τοῦ μαρκησίου πίπτουσαν ὑπὸ τὴν λαίμητόμον, ἤρχισαν νῦν νὰ ἐξυμνῶσι τὰς ἀρετάς του καὶ νὰ θρηνῶσιν ἐπὶ τῇ ἐξορίᾳ του. Καὶ οἱ μὲν ἀνόητοι καὶ κακοὶ ἔχαιρον, διότι εἶχον οὕτως ἀφορμὴν νὰ φλυαρῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῶν τῶν τιμῶν τὰ ὄμματα ἡ διαγωγὴ τῆς οἰκογενεῖας Σταμπλῆ ἦτο τοῦλάχιστον ὑποπτος. Τέλος ὁ θλιβερὸς θάνατος τῆς συζύγου του, οἱ ἔλεγχοι οἱ βασανίσαντες αὐτὴν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς, ἔδιδον βᾶσιν καὶ εἰς τὰς ὕβριστικώτερας τῶν ὑποθέσεων. Ἄλλ' ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, ἣν ἐπεδείξατο ὁ Βερνάρδος κατὰ τὴν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον διακονίαν του, ἐκορύφωσαν τὸν φθόνον, καὶ τοῦτο

ἦτο καθ' ὅλον τὸ Poitiers καὶ εἰς τὰ περίχωρα τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς συνδιαλέξεως. Τέλος δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θλιβερὸς θάνατος τοῦ νεανίου ἐχρησίμειυσεν ὡς πρόφασις κακολογίας· διότι οἱ πλείστοι ἀνεγνώρισαν δῆθεν ἐν αὐτῷ τὴν θεῖαν δίκην, τὴν τιμωροῦσαν τὸν ἔνοχον πατέρα, τινὲς δὲ μάλιστα προσέθετον, ὅτι ἡ τιμωρία αὕτη ἦτο ἀναλόγως μικρά· ὄθεν ἀντὶ νὰ λυπηθῶσι τὸν ἀτυχῆ Σταμπλῆ, ἀντὶ νὰ συμπαθήσῃ πρὸς τὸ ἄλλος του, ἔλαβον ἀπ' ἐναντίας τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ὡς νέαν ἀφορμὴν κακολογίας.

Καὶ ἐνόσω μὲν ἔζη ὁ Βερνάρδος, ὁ Σταμπλῆ κατεχόμενος ὅλος ὑπὸ τῆς στοργῆς καὶ τῆς πατρικῆς ὑπερηφανείας, οὔτε εἶχε παρατηρήσει τὴν κατ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν ἀποδοκιμασίαν, οὔτε εἶχε κἀν φαντασθῆ ὅτι ἐκακολογεῖτο. Οὕτω συμβαίνει πάντοτε· ὁ κόσμος θορυβεῖται, σχολιάζει, κακολογεῖ, ἐνῶ οἱ ὄντες τὸ ἀντικείμενον ὅλου τούτου τοῦ θορύβου ζῶσιν ἡσυχοὶ καὶ εὐδαίμονες, μὴ ὑποπτεύοντες τὴν τιμὴν, ἣν ὁ κόσμος τοῖς κἀνει. Ἄλλ' ὅτε ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ του, τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτὸν, ὁ ἀτυχῆς γέροντος ἔστρεψε περὶ ἑαυτὸν τὰ τεθλιμμένα βλέμματά του, ἀλλὰ δὲν ἀπῆντησεν οὔτε φιλικὴν χεῖρα τεινομένην πρὸς αὐτὸν, οὔτε καρδίαν μετέχουσαν τοῦ ἄλλου του, οὔτε πρόσωπον συμπαθές. Τότε ἐνόησεν ἐπὶ τέλους, ὅτι περίξ αὐτοῦ ὑπῆρχε κολοῦ ἀποχωρίζων αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Καὶ τῷ ὄντι, οἱ μὲν χωρικοὶ του τὸν ἠγχεροῦντο, διότι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς τάξεώς των, οἱ δ' εὐγενεῖς τῶν περιχώρων τῷ ἔστρεφον τὰ νῶτα, μὴ ἀνταποδίδοντες αὐτῷ οὐδὲ τὸν χαιρετισμὸν του· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ παιδιά τὸν ἐλιθοβόλουν καὶ τὸν ὕβριζον· καὶ συνέθη αὐτῷ πολλάκις, ἐνῶ διέβαινε διὰ τοῦ χωρίου, ν' ἀκούσῃ νὰ λέγῃσι μεταξὺ των· «Ἴδου ὁ ἄθλιος Σταμπλῆ, ὅστις ἐπλούτησεν ἀπογυμνώσας τοὺς κυρίους του!» Ὁ Σταμπλῆ διήρχετο λοιπὸν μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δεδακρυμένους. Ὁ νοῦς του, ὅστις ὑπὸ τὸ διπλοῦν βάρος τοῦ γήρατος καὶ τῆς θλίψεως εἶχεν ἐπαίσθητῶς ἐξασθενήσει, κατέπεσεν ἔτι μάλλον ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς περιφρονήσεως, καὶ ἡ συνείδησίς του, ἥτις ποτὲ δὲν ἦτο ἐντελὴς ἡσυχος, ἤρχισε πάλιν νὰ ταραττηταί· ὄθεν ἐντὸς τοῦ πολυτελοῦς μεγάρου του, ἐντὸς τῶν ἀπεράντων κτημάτων του, ἔζησε μόνος, ἐλεινὸς καὶ περιφρονημένος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΣΙΝΟΗ Γ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν τοῦ 1879 ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἀνέρχεται εἰς 1,679,470 κατοίκους. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος, παραβαλλόμενος πρὸς τὸν διὰ τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ἔτους 1870 ἐξακριβωθέντα 1,457,894, παρουσιάζει αὐξῆσιν κατὰ 221,576 ἄτομα, ἥτις ἀναλογεῖ εἰς ἑτησίαν αὐξῆσιν 24,651 ἀτόμων, ἦτοι ὡς 1.69 τοῖς 100.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ «FIGARO»

Ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ ἔτους τούτου τῆς γνωστῆς παρισινῆς ἐφημερίδος «Figaro» δημοσιεύεται λεπτομερῆς ἀνάλυσις τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ μεγάλου τούτου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ἧς τὰ κυριώτερα ὡς ἱκανῶς ἐνδιαφέροντα σταχυολογούντες μεταφέρουμε ἐνταῦθα.

Τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος διεξάγουσι τρεῖς διευθυνταὶ οἱ καὶ διαχειρισταὶ συνάμα, ἕτεροι δὲ τρεῖς εἰσὶν οἱ ἐργαζόμενοι ὡς γραμματεῖς τῆς Διευθύνσεως.

Προσωπικὸν τῆς συντάξεως.—Ἡ ὕλη τῆς ἐφημερίδος εἶνε, ὡς εἰκὸς, διηρημένη εἰς πολλὰ κεφάλαια, δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων εἰσὶν ὀρισμένοι ἴδιοι συντάκται, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἔχει ὡς ἔπεται: Κύρια ἄρθρα, συντάκται 7. — Πολιτικαὶ εἰδήσεις καὶ διάφορα, συντάκται 5. — Πρακτικὰ Βουλῆς καὶ Γερουσίας 5. — Πινακίδες (Carnet) 1. — Ποικίλα ἀρθρίδια 8. — Τὰ τῆς ἡμέρας 1. Εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου εἶνε ἀνατεθειμένη καὶ ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ ἀλλοδαποῦ τύπου διὰ τῆς συνεργασίας πολλῶν μεταφραστῶν. — Ἀνταποκριταὶ μόνιμοι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ 8. Πλὴν τούτων ἡ ἐφημερίς κέκτηται καὶ ἄλλους ἀνταποκριτάς, οὓς ἐκπέμπει ἅμα παρουσιασθείσης σπουδαίας τινὸς περιστάσεως. — Ἀγροτικὰ 1. — Ἐπιστημονικὰ 1. — Δικαστικὰ 1. — Βιβλιογραφία 1. — Εἰδήσεις εἰς κύριος συντάκτης βοηθούμενος ὑπὸ 3 ἄλλων καὶ ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του 4 συλλέκτας εἰδήσεων (reporters). — Δημόσια συναθροίσεις 1. — Τηλεγραφήματα 1. — Μουσικαὶ συναυλῖαι καὶ θέατρα 4. — Ἴπποδρόμιον 1.

Πλὴν τούτων ἡ ἐφημερίς ἐπασχολεῖ κατ' ἔτος 4 ἢ 5 μυθιστοριογράφους εἰς σύνταξιν τῶν ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι αὐτῆς δημοσιευομένων μυθιστορημάτων, πρὸς δὲ τούτους πλείστους ὄσους ἐκτάκτους οὕτως εἰπεῖν συντάκτας, ἢ παρεργάτας, φίλους τῆς ἐφημερίδος.

Σύνταξις τοῦ φύλλου τῆς ἡμέρας. Τὴν 2αν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν οἱ συντάκται τῆς ἐφημερίδος ἄρχονται πάντες τῆς ἐργασίας. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας εὐρίσκονται εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, οἱ μὲν ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν δημοσιογράφων, οἱ δὲ ἐν τοῖς διαδρόμοις καὶ ταῖς αἰθούσαις τῶν νομοθετικῶν Σωμάτων, τείνοντες τὸ οὖς πανταχοῦ, λαμβάνοντες σημειώσεις, διαλεγόμενοι δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ περὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, ταῦτα δὲ πάντα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ παρασκευάσωσιν ὅσον ἔνεστι πληρυστέραν τὴν ἡμερησίαν αὐτῶν συγκομιδὴν.

Οἱ ἐπὶ τῶν εἰδήσεων, τῶν ποικίλων, τῶν λογοπαϊγνίων, αὐτοὶ εὐρίσκονται ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ἐφημερίδος, ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ γραφείῳ, δεχόμενοι τοὺς προσερχομένους ἵνα κομίσωσι τίς εἰ-

δησιν τινὰ, τίς εὐφυολογίαν ἢ λογοπαϊγνιον, τὰ ὁποῖα πάντα ὀφείλουσι νὰ συντάξωσι καὶ τακτοποιήσωσι. Ὁ ἀρχισυντάκτης ὑποδεικνύει εἰς ἕκαστον τῶν συνεργατῶν του τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας· αὐτὸς ἐπιθεωρεῖ, διορθοῖ, γράφων ἢ διαγράφων, τὰ ὑποβαλλόμενα αὐτῷ, καὶ ἐκλέγει τὰς τελευταίας λέξεις, αἵτινες θὰ κάμωσι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνατεθειμένου αὐτῷ κεφαλαίου.

Ἐτερος συντάκτης, ὁ ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν, ἀπολύει τοὺς ἀγγελιαφόρους του κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν· ἀκίνητος αὐτὸς ἐν τῷ γραφείῳ του ἔχει οὕτω τὸ μέσον νὰ εὐρίσκειται πανταχοῦ, αὐτὸς δὲ καὶ ἐξελέγχει τὰς πληροφορίες, ἃς οἱ συνεργάται αὐτοῦ, αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τῶν πραγμάτων ἐξ ἐπὶ τόπου παραστάσεως, ἐκόμισαν αὐτῷ.

Ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὁ ἐπὶ τῶν δικαστικῶν παρίσταται εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἧς ἀφήγησιν ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τὸ ἔσπερας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος· ὁ δὲ ἐπὶ τῶν θεατρικῶν κάμνει τὸν τακτικὸν του περίπατον διὰ τῶν θεάτρων, συνάγων ὅθεν διαβῆ πᾶσαν φήμην, πᾶσαν πληροφορίαν κυκλοφορουμένην ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ. Ὁ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν τῆς ἡμέρας ἀναγινώσκει τὰς παρισινὰς ἐφημερίδας, ὧν τῶν κυριωτέρων ἄρθρων θέλει κάμει περίληψιν, ἵνα οὕτω ὑποβάλῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας πλήρη εἰκόνα τοῦ φρονήματος τοῦ γαλλικοῦ τύπου, ἐνῶ οἱ μεταφρασταὶ ἐκμυζῶσι τὰς ξένας ἐφημερίδας. Ἄλλος τις τρέχει εἰς τὰς πρεσβείας καὶ τὰ ὑπουργεῖα, παρὰ τοῖς πολιτικοῖς ἐκείνοις, ὧν τὸ δημόσιον εἶνε ἀνυπόμονον νὰ γνωρίσῃ τὰ φρονήματα, ἄλλος παρίσταται εἰς τὰ ἵπποδρόμια, τρίτος δὲ τις ἀσχολεῖται εἰς θήραν, ἀλιεῖαν ἢ λεμβοδρομίαν ἐν τῷ Σηκουάνα, ἄγων οὕτω κατ' ἀνάγκην βίον νομαδικόν, ἐνῶ ἐκ φυσικῆς κλίσεως θὰ ἐπρωτίμα νὰ οἰκουρῇ πάντοτε.

Ἐνῶ δὲ ὁλόκληρος ὁ κόσμος οὗτος ἐν Παρισίοις σκέπτεται, τρέχει, γράφει, ἐργάζεται χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδος, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ—ἐν Βελγικῇ, Ἀγγλίᾳ, Ἰταλίᾳ κτλ.—οἱ διάφοροι τῆς ἐφημερίδος ἀνταποκριταὶ εὐρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ ὅπως τηρώσιν αὐτὴν ἐν ἡμέρῳ εἰς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ πόλει, ἣν ἕκαστος κατοικεῖ.

Μεταξὺ τῆς τρίτης καὶ ἑκτῆς μ.μ. εἰς τῶν διευθυντῶν δέχεται εἰς ἀκρόασιν ἕνα ἕκαστον τῶν συντακτῶν, ἐξετάζει καὶ συζητεῖ τὴν κομιζομένην αὐτῷ ὕλην, δέχεται ἢ ἀποκρούει τὸ γραφέν· εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα παραδίδονται εἰς τὸν ἀρχισυντάκτην, τὸν ταξινόμον τῆς ὕλης, τὰ διάφορα ἄρθρα, ἅτινα πρέπει νὰ καταχωρισθῶσιν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς ἐπιούσης. Τὴν ἕκτην ὥραν οἱ στοιχειοθεταὶ ἀρχίζουσι τὸ ἔργον αὐτῶν, οἱ δὲ συντάκται καταλείπουσι τὰ γραφεῖα διὰ μίαν ἢ δύο ὥρας.

Περὶ τὴν 8ην ἕκαστος ὀφείλει νὰ εὐρεθῇ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ἵνα διορθώσῃ τὰ πρῶτά του δοκίμια, ἀναγνώσῃ τὰς ἔσπερινὰς ἐφημερίδας καὶ